

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΑΝΔΡΙΑΝΑ.

Α'.

προσβάσεις του Ιηρυματίαι. ἀφ' ἐνὸς μέρους δὲ Οκεανὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου πεδιάδες δλαι σχοίνου καὶ ἡρίκης καθ' ὅσον ἔξικνεῖται ἡ δραστική μεταξὺ τῶν δύο τούτων θαλασσῶν ἐφ' ὧν κεῖται ὡς ἀκριωτήριον τὸ φρούριον οἰνεῖται σκυθρωπὸν καὶ μονῆρες καὶ ὁ πύργος σύντοῦ ἵσταται ὃς φάρος.

Κατὰ τινα ἐπέραν τοῦ χειμῶνος τοῦ ἔτου 1836 οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Λεγόρ ήσαν συνηγμένοι εἰς δωμάτιον κατώγαιον ὅπερ ματεγχειρίζοντο συνήθως ὡς αἴθουσαν· ἦν δὲ τοῦτο αἴθουσα παριστώσα παράδοξον σύγκραμμα πολυτελείας, κομψότητος καὶ χωρικῆς ἀπλότητος. ἐν φι πλούσιας τάπης ἐπεδικνυεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἄνθη παποικιλμένα διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων, τὴ δρόφη ἐξέτεινεν ἀνωθεν τὰς ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ καπνοῦ μελανθείσας δοκούς της. οἱ τοῖχοι ήσαν μὲν ἀπλῶς ἀσβεσταλειμένοι, ἀλλ' ἐκστον τῶν παραβύρων εἶχε διέτρεφον ἐν αὐτῷ ήτούχως τὰ νεογνά των ἄγρι τοῦ πλᾶ παραπετάματα ἐκ μετάξης λευκῆς καὶ δαμάσκηνος ἐξυθροῦ. σκίμποδες τινὲς ἐξ ἀχύρου ἀκατέκτεστη ἐν αὐτῷ τὴ δῆμος του εἶναι πενθόμος καὶ αἱ γάστου συνωδεύσαν ταπεινῶς θρανίον μεγαλοπρεπὲς ἐξ

Ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς Βρετανίας, μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀγίου Βριεύκου καὶ τοῦ χωρίου Βιγούχ, ὑψωμάτων εἰδός κατοικητηρίου ὅπερ ἐν παντὶ καιρῷ καθιωράεται αἵ ἐν τῇ γώρᾳ διὰ τῆς ὀνομασίας τοῦ φρουρίου ἐκ τοῦ δόσοντωτοῦ βεβαίως πύργου τοῦ καταπιέζοντος διὰ τοῦ σκοτεινοῦ δύκου του τὸ ἐπίλοιπον τῆς οἰκοδομῆς· εἰναὶ δὲ βέβχιον διὰ πρὶν τῆς μεταπολιτεύσεως τοῦ 89 τὸ Καστ-δόρ τὴν τὴν κατοικία τῶν ἀργόντων τοῦ τόπου· ἀλλ' ἀφοῦ ἐγένετο ἴδιοκτητής ἐθνικὴ αἱ γλαυκες; στεσταλειμένοι, ἀλλ' ἐκστον τῶν παραβύρων εἶχε διέτρεφον ἐν αὐτῷ ήτούχως τὰ νεογνά των ἄγρι τοῦ πλᾶ παραπετάματα ἐκ μετάξης λευκῆς καὶ δαμάσκηνος ἐξυθροῦ. σκίμποδες τινὲς ἐξ ἀχύρου ἀκατέκτεστη ἐν αὐτῷ τὴ δῆμος του εἶναι πενθόμος καὶ αἱ γάστου συνωδεύσαν ταπεινῶς θρανίον μεγαλοπρεπὲς ἐξ

ΠΑΝΔΩΡΑ

όλοσηρικοῦ ἐκπληγτόμενον διότι εὑρίσκετο μεταξύ ταίαν διάστημα τοῦ Χριστόφορος καὶ διάστημα τῆς Ιωάννης ἡγέρθησαν μεῖον τόσον κακής συνοδίας· μία καραβίνα, ξίφη, μάχαιραι, πελέκεις ἐμβολῆς, πυροβόλα κυνηγετικά περικεκλεισμένα εἰς τὰς διερματίνας θήκας των περιεκότημουν τὸ ἐμπροτύεν τῆς ἑστίας. κύμβαλον ἐξ εἴδους ἔχον ἐγκεκολλημένα γαλλικά σημάτια ἔκειτο εἰς τὸ βάθος τοῦ διωμάτιου σύν υπεριώτερος καλλωπισμὸς ἦσαν οἱ τρεῖς ἀδελφοί Λεγόρ.

Ο εὐειδέστερος τῶν -ριῶν ἦν καὶ οὗτος δισειδέστατος, ἐάν διποτεθῆ διότι ἡ γλυκεία, νοήμων καὶ ἀρωσιωμένη μορφὴ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰωσῆφ ἐδύνατο νὰ θεωρῇ ὡς δυσειδής· ἐκ τοῦ νοτηροῦ καὶ σκεπτικοῦ ἥθους του προκατελαμβάνοντο εὐθὺς κατὰ πρῶτον οἱ δρῶντες, καὶ τίλος πάντων ἐφαίνετο ὠρειότατος· μὲ τὸν μαχρὸν, φαιόχρουν του ἐπενδύτην κομβωμένου μέγρι τοῦ πώγωνος, μὲ τὴν κόμην του τὴν ξανθὴν καὶ γωριζούμενην κατὰ τὸ μέσον τοῦ μετώπου καὶ πίπτουσαν ἀμελῶς ἐπὶ τοῦ τραχῆλου καὶ τῶν ὄψεων του ὠμοίαζεν ὡς εἰς τῶν δοκίμων ἔκείνων σίτινες εἰς τὰς εὔτεστες των μελέτας ἐμίγγυσον ἐνίστα καὶ τὰς σεμνὰς ἐμπνεύσεις τῆς μούσης· οἱ δύο ἄλλοι, διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀληθειαν, ἦσαν ἀπαράλλακτοι ἀρκτοί. διὰ τοῦ Χριστόφορος ἐφόρει, διποτεθῆνεν σάγου ἐξ αἰγείων διερμάτων, στολὴν ναύτου τοῦ καιροῦ τῆς αὐτοκρατορίας· εἶχε κυνήμας βραχείας, κοιλίαν μεγάλην, γένειον ἀπεριποτήτων, δρόσες δασείας, κόμην μέλαναν καὶ κεραλήν ὑπέρογχον· θάξ ἐφόρευε τὸν Ἰωσῆφ δι' ἐνὸς σκινθαρίσματος καὶ βοῦν διὰ τῆς πυγμῆς· διὰ τῆς πυγμῆς· διὰ τῆς πρωτότοκος τῆς οἰκογενείας ἦν ὡς τετταράκοντα πέντε καὶ πεντήκοντα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν. ἦν δὲ οὗτος ὑψηλός καὶ ἴσχυρός, καὶ πλησίον τοῦ Χριστοφόρου ὕμοιαζεν ἀρκετὰ τὸν Δὸν Κισσότην πλησίον τοῦ Σάγγο Πάνσα. εἶχε μύστακας ἐρυθρούς, ωρθωμένους καὶ ἀπειλητικούς ὡς τὰ κέντρα τοῦ ἀκανθογοίρου. τὸ ἐπιφανέστερον μέρος τῆς ἐνδυμασίας του ἦν ἐπενδύτης λευκόφρους δην ἐφόρει κατὰ τὸν -ρόπον τοῦ Αὐτοκράτορος· οἱ τρεῖς οὖν τοις ἀδελφοῖς εἶχον εἰς τοὺς πόδας χονδρὰ κρούπεζα πιέζοντα ἀδιαφόρως γιλίων ταλλήρων τάπητα.

Καθήμενοι περὶ τὴν ἑστίαν, ἐφαίνοντο καὶ οἱ τρεῖς παραδεδομένοι εἰς σφοδρὰν ἀνησυχίαν ἦν ἐξέρχεται διαφόρως ἐκαστος κατὰ τὸν χρακτῆρα του. διὰ τῆς Ιωάννης καὶ διὰ Χριστόφορος ἐθλαστήματος, διὰ τῆς Ιωάννης προστύχετο δι' ὑφειμένης φωνῆς, ἀκολουθῶν διὰ βλέμματος προκατειλημένου τὰς ἀναδόσεις τῆς ἐκ τῆς ἀνημμένης πτελίας ἐμπειρούμενης διποτεθῆνος φλογός. τότε καὶ πότε διὰ Χριστόφορος ἦδε διὰ τῆς Ιωάννης ἀμοιβαδὸν ἡγείρετο, ἐμισοάνοιγε τὸ παραπέτασμα ἐνὸς παραθύρου, ἐκείτα, διὰ οὐδὲν παρατηρῶν δλίγας στιγμᾶς, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του τεταραγμένος, διὰ τῆς Ιωσῆφ δὲν διέκοπτε τὰς προσευχάς του εἰμὴ διὰ νὰ συμβουλευθῇ τὸν γνώμονα ἐνὸς ἔκείνων τῶν χωρικῶν ὀρολογίων ὅπερ κοινῶς ὠνομάζετο κοῦκος καὶ ἐμίγγυεν τὸ μονότονον ἄτμα του μετὰ τῶν φωνῶν τοῦ γρύλλου καὶ τῶν συριγμῶν τοῦ βορέως. ἀν καὶ ἡ ἐτπέρα ἦν δλίγον προχωρημένη, ἦν νῦν σκοτεινή. τὸ διωμάτιον ἐφωτίζετο μόνιμον ὅπο τῆς λάμψεως τῆς ἑστίας· διὰ τοῦτο, τὸ διωμάτιον ἐπικαταστάθησεν ἐπί την τελευταίαν.

Τὸ διωλόγιον ἐσήμανεν ἐπτά ώρας. εἰς τὴν τελευ-

τόσον κακής συνοδίας· μία καραβίνα, ξίφη, μάχαιραι, πελέκεις ἐμβολῆς, πυροβόλα κυνηγετικά περικεκλεισμένα εἰς τὰς διερματίνας θήκας των περιεκότημουν τὸ ἐμπροτύεν τῆς ἑστίας. κύμβαλον ἐξ εἴδους ἔχον ἐγκεκολλημένα γαλλικά σημάτια ἔκειτο εἰς τὸ βάθος τοῦ διωμάτιου σύν υπεριώτερος καὶ καλλωπισμὸς ἦσαν οἱ καραβίνες τῆς βροχῆς μαστιζούστης τοὺς ὑδάτους τῶν παραθύρων, καὶ διὰ τοῦ βρόμους τοῦ ωκεανοῦ τοῦ συντριβούμενου κατὰ τῶν βράχων τῆς παραλίας.

— Κακὸς καιρός! εἶπεν διὰ τῆς Ιωάννης.

— Όλεθρεά ἐπέτειος μνήμη! εἶπεν διὰ Χριστόφορος. Ιδού δέκα ἐννέα ἔτη ἀφ' ὃτου εἰς παρομοίαν ἡμέραν καὶ διὰ παρομοίου καιροῦ διὰ γέρων πατέρων μας καὶ διὰ νέος ἀδελφός μας ἀπωλέσθησαν εἰς τὰ κύματα.

— Ο θεός νὰ παραλάβῃ τὴν ψυχὴν των! εἶψεν διὰ τῆς Ιωσῆφ, σταυρωνόμενος.

— Καὶ ίδοις ἡμέρας παρ' ἡμέραν καὶ ὥραν δεκαεπτά ἔτη ἀφ' ὃτου διὰ τῆς ιερωμυμος ἀπέθανεν, ὑπέκραξεν διὰ τῆς Αννης κινῶν τὴν κεφαλήν.

— Ναι, εἶπεν διὰ Χριστόφορος μετὰ αἰσθήματος θρησκιωτικοῦ τρόμου.

— Θεέ μου! ἐκράξεν διὰ τῆς Ιωσῆφ μετὰ κατανύξεως, εὐδόκησον αὕτη ἡ διεθρία ἡμέρα νὰ μὴ μᾶς φέρῃ νέον διστύχημα!

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἤνεῳχθη· καὶ τις ὑπηρέτης ἐφάνη εἰς τὸ κατώφλιον τὸ οὔδωρ ἐρρέει ποταμηδὸν διὰ τῆς κόμης του καὶ διὰ τῶν ἐνδυμάτων του.

— Λατέρον! "Υβων, τί νέα; ήρώτησαν ἐνταυτῷ καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοί.

— Αδέντας μου, οὐδὲν νέαν, ἀπεκρίθη διὰ "Υβων τεταραγμένος" ἡκολουθήσαμεν τὴν παραλίαν ἀπὸ τοῦ Βιγνίκ μέχρι τῆς Χερισιέρας, καὶ ἐκεῖ ἐχάσαμεν τὰ ἔχη τῆς νεας χυρίας μας. σήμερον τὸ πρωΐ, εἰς Βιγνία τὴν εἶδαν διεργομένην ἐφιππον. φαίνεται διότι μεταξὺ τῶν δύο χωρίων ἐρρίφθη εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς ξηρᾶς, εἰμὴ μόνον ἀν ωφελουμένη ἐκ τῆς ἀμπώτιδος, ἀφῆκε τὸν αἰγιαλὸν καὶ ἐπορεύθη διὰ τῶν διφλάων.

— Τούτου τοῦ ἐσχάτου διθέντος, ἐγάθημεν δέλοις, ὑπέκραξεν διὰ Χριστόφορος μετ' ἀπελπισίας.

— Εἴναι πιθανώτερον, ἐπανέλαβεν διὰ "Υβων, κατασχεθεὶσα μπό τοῦ διμέρου νὰ κατέφυγεν ὑπό τινα στέγην τῶν πέριξ.

— Οχι, εἶπεν διὰ τῆς Ιωάννης· δὲν φεύγει ἔκεινη τὸν κίνδυνον. ἀν ζῆ, εἶναι ἐφιππος καὶ ἐρχεται δρομαίως πρὸς ἡμᾶς.

Πιεῦμα βίαιον ἀνέμου διέσεισε τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, καὶ ἡκούοντο αἱ κεραμίδες καταπετῶσαι ἀπὸ τῆς στέγης.

— Ο θεός νὰ τὴν βοηθήσῃ! ἐκράξεν διὰ τῆς Ιωσῆφ γνωπετῶν.

— Αφ' οὐ διὰ "Υβων ἀνεχώρησε, διένεξες ἀρκετὰ σφοδρὰ ἐξερράγη μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν, τοῦ Ιωάννου καὶ τοῦ Χριστοφόρου, καὶ ἀρχὰς ἐκατηγοροῦντο ἀμοιβαίως περὶ τνῦ παραδόξου τρόπου δι' οὐδὲντράφη διὰ Ιωάννα, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνεγνώρισαν διότι οὔτε διὰ τοῦτο, καὶ ἐπὶ διάλλος δὲν ἦσαν ἀξιοκατηγόρητοι κατὰ τοῦτο, καὶ ἐπὶ διάλλος διὰ τῆς Ιωσῆφος ἐπιεπέτε δικαιωματικῶς κατὰ

τοῦ Ἰωσήφ. τούτου ἀπαξίαποκατεβέντος, ἐφάνη πραγμάτιον ὃντις ἔγείρεται· ἐνταῦθα ματοποιημένος δὲ μῆθος τοῦ λυκοῦ καὶ τοῦ ὄρνιού πινόντων συνάμα εἰς φεῦμα καθαροῦ ὕδατος, ἐπὶ τῇ μόνῃ διαφορᾷ διὰ τὴν ἡδηδότητα τοῦ λύκου εὑρίσκοντο δύο.

— Τὸ βλέπεις, δυστυχή! ἔκραξεν ὁ Ἰωάννης, βλέπων τὸν κεραυνὸν τοῦ βλέμματός του ἐπὶ τοῦ Ἰωσήφ, οἶδον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καλῆς ὀνατροφῆς ἦν ἐδωκες εἰς αὐτὴν τὴν παιδίκην· οἶδον δὲ καρπὸς τῶν οὐτιδιανῶν σου συγκαταβάσεων καὶ τῆς τυφλῆς σου ἀγάπης!

— Άλλα, ἀδελφέ Ἰωάννη, ἀπεκρίθη δειλῶς ὁ Ἰωσήφ . . .

— Ἀποκρίσου, ἔκραξεν ὁ Ἰωάννης, εἰς πολὺν ἀλληνοῖς οἰκογένειαν ἐκτὸς τῆς ἡμετέρας κοράσια δεκαέξι ἑτῶν φεύγουν μόνα τὸ πρωτόφια, τρέγουν τοὺς ἀγροὺς διπλαὶς τύχη, καὶ θέντες ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν οἰκίαν μέχρι τοῦ ἐπερράς;

— Εἴθε νὰ ἐπιστρέψῃ! εἶπεν ὁ Ἰωσήφ· ἀλλὰ, ἀδελφέ μου Ἰωάννη, τὸν ἵππον δὲν ἔχεις δοκιμάζει σήμερον σὺ τῇ τὸν ἐδωκες ἀπ' ἐναντίας τῆς θελήσεώς μου.

— Λ! νὰ πάρῃ διάβολος! τὸ ἐλητμόνητα, ἔκραξεν δὲν Ἰωάννης τυπτών τὸ μέτωπόν του. Ζῶντας θλως νέον, θερμούργον, φαντασιώδες, μόλις ἐγκάτως δακτυλίου σθένει! ἀν πάθη τις ἡ κόση, αὲ, κακούργε, θά αἰτιώμαται.

— Θὰ ἀποκριθῆς διὰ αὐτὴν διὰ τῆς κεφαλῆς σου, ἐπρόσθετεν δὲν Χριστόφορος, τινάσσων τὸν βραχίονα του.

— Θὰ ἔθιδων εὐχαρίστως δλον τὸ αἷμά μου διὰ νὰ σᾶς τὴν διαφυλάξω, εἶπεν δὲν Ἰωσήφ. ἀλλὰ, ἀδελφέ μου Χριστόφορε, λησμονεῖς διὰ σὺν ἐγάρισες εἰς τὴν Ἰωάνναν τὴν ἡμεταχειρίζεται σήμερον ἀμαζόναν. δὲν εἶται σὺ ωταύτως, Χριστόφορε, διστις τῇ ἐγάρισες ἐν Ἀγγλικὸν ἐφίππειον;

— Ναι, ἀγρεῖς! ἀνέκραξεν δὲν Χριστόφορος, ἀλλὰ σὺ εἶσαι δστις τῇ ἐγάρισες τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς δσσας ἀμαυρώνουν τὰ προτερήματά της ἀτελείας. σὺ τὴν ἐνεθάρρυνες εἰς δλας της τὰς παρεκτροπὰς. εἰς σὲ, εἰς τὴν δουλοπρέπειαν τῶν φροντίδων σου, εἰς τὴν γαμέρπειαν τῶν συγκαταβάσεων σου ὅφείλομεν τὸ νὰ τὴν βλέπομεν τοιαύτην, ιδιότροπον, δύσκολον καὶ ἀνάγωγον.

— Μή φέρουσαν σέβας πρὸς ἡμᾶς, εἶπεν δὲν Ἰωάννης.

— Διάγουσαν κατὰ τὴν φαντασίαν τῆς, ἐπανέλαβεν δὲν Χριστόφορος.

— Εμπαίζουσαν ἀνηλεῶς τὸ φίλτρον μας καὶ τὴν δυστυχίαν μας.

— Ενα διάβολον, τέλος πάντων!

— Εν τέρας! εἶπεν δὲν Ἰωάννης, βυθίζων ἀπορειτικῶς τὰς χεῖράς εἰς τοὺς κόλπους του.

— Βλέπεις λοιπὸν, κακούργε, ἀνέκραξεν δὲν Χριστόφορος, διὰ τὴν συμβῆτα δυστύχημα, σὲ πρέπει νὰ αἰτιώμεθα.

— Ο Ἰωσήφ ὑπέμεινε τὴν διπλῆν ταύτην πυρσοκρότησιν διὰ ἀφεσιώσεως μάρτυρος.

— Αδελφοί μου, ἀπεκρίθη δειλῶς, δὲν θέλω νὰ δέστασα κατὰ πόστον εἰς ἀδελφούς μείγγετες ἀδυναμίας εἰσθαν συνένοχοι. Επιτρέψατε μοι ἀλλ' ὅμως νὰ σᾶς τῆς καρδίας των, καὶ ητοιμάζοντα νὰ δεχθῶσι τὴν

ἐνθυμήσαντες φωνή τις ἔγείρεται· ἐνταῦθα διὰ νὰ συμβουλεύσῃ, νὰ διευθύνῃ καὶ νὰ ἐλέγξῃ μάλιστα τὸ ὑποκείμενον τῆς ἀγάπης μας, ἡ φωνὴ αὕτη οὐδέποτε ἦν ἄλλη εἰμὴ ἡ ἐμή· δὲν ἐζητεῖτο ἡ συμβουλή μου, ἀν μὲ ἀρηναν ἐλεύθερον, ἡ Ἰωάννα δὲν θὰ ἦν ὅτι εἶναι σήμερον, αὖδε ταύτην τὴν δραν θὰ ἐτρέμασσεν διὰ μίαν τόσον ἀγαπητήν μπαρέν. Εγκυμόνητε, ἀδελφοί μου, διὰ πόντοτε ἐμέλισθην τὴν ὅρεων τῶν βιαίων γυμνάσσεων ἦν εὐηρεστήθητε νὰ ἀναπτύξετε ἐν τούτῃ ποτάκις, θελήσας νὰ τὴν ἀπετρέψω ἀπ' αὐτῶν, δὲν ἐδοκίμασα τὸν θυμόν σους! θὰ μὲ ἐτερπε νὰ βλέπω εἰς τὴν ἐστίαν μας κόρην εὔσεβην καὶ σεμνήν, φύλακα τῆς οἰκίας καὶ ἀφωτιωμένην εἰς τὴν λατρείαν τῶν οἰκισκῶν ἀρετῶν. ἀν ἐσφάληην εἰς τὴν ἐλπίδα μου, ὅτις γινώσκει διὰ δέν εἶναι σφάλμα μου. δὲν εἶσθε τοῖς ἀδελφοῖς μου, οἵτινες την ἀνεθρέψατε ὡς νέαν πολεμίστριον; ἐγὼ τὴν ἐδίδαξα ἄλλο εἰμὴ τὸν ἔρωτα τῶν τεχνῶν καὶ τὸν πόθον τῶν ἰερῶν γνώσσεων;

— Δηλαδή, κύριε ψευδοευλαβῆ, ἀνέκραξεν δὲν Ἰωάννης ἐγείρων τοὺς ώμους, ἀν σὲ ἀφήναμεν νὰ κάμης ὅπως ζθείεις, θὰ είχομεν εἰς τὴν οἰκίαν μας μίαν σεμνότυφον, ζυμωμένην μὲ τὴν εὐλάβειαν καὶ ἥτις θὰ μᾶς ἐξαλίζει ἀπὸ πρωίσας μέχρι ἐπερράς διὰ τῶν δεδαγῶν της καὶ τῶν Κύριε ἐλέησόν της.

— Αδελφέ μου, ἀπεκρίθη δὲν Ἰωσήφ, στοχάζεσαι διὰ εἶναι προκριτώτερον νὰ τρέμωμεν ἀπαύστως διὰ τὸ ἀγαπητότερον μέρος ἡμῶν αὐτῶν;

— Καλὸν, καλὸν, εἶπεν δὲν Χριστόφορος, διὰ τὸν εἶσουσίας ἀγροίκου. ως τόσον, δλον αὐτοῦ θὰ μεταβληθῇ· ἀπίκαμον νὰ βλέπω μίαν πατέρισκην νὰ δίδῃ ἐνταῦθα νόμους καὶ νὰ μᾶς σύρῃ ἀπὸ τοῦ ἔκρου τῆς ὁράνης. ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὴν ὅμιλήσω μετ' αὐτηρότητος.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν δὲν Ἰωάννης, νὰ τῇ δώσω δρους διαγωγῆς δλίγον διαρροειτικῆς τῆς μέχρι τοῦδε.

— Ακούσατε! ἀνέκραξεν δὲν Ἰωσήφ, ἐγερθεὶς μεθ' δρμητικῆς κινήσεως τρόμου.

— Ο κλύδων ἦν δστις διπλατίως ἐμαίνετο· τὰ κύματα κατεδύοντο μετὰ τρομεροῦ κρότου εἰς τὰς ὄφορους καὶ εἰς τὰς κοιλότητας τῶν παραπότων αἰγιαλὸν βράχων. ἀν καὶ κατὰ Φευρουάριον, αἱ βρονταὶ ἐκρότουν, καὶ διὰ τῆς λάμψεως τῶν ἀστραπῶν ἡ θαλασσα ἐφαίνετο κυλίσαται δρη· οἱ τρεῖς Ασγόροι ἐμειναν ἀκίνητοι· ἐκ τρόμου· τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανεν ὀπτώ ώρας.

— Αδελφοί μου, εἶπεν δὲν Ἰωσήφ, πολὺν καιρὸν μενει εἰς λέξεις· ἀς ἀνάψουν δηδας καὶ δλοι οἱ ὑπηρέται μας· ἀς ἔλθουν μεθ' ἡμῶν νὰ ἀναζητήσουν τὸν αἰγιαλὸν καὶ τὸ πέριξ.

— Εν δὲν ητοιμάζοντο νὰ ἐξελθωσι, κροῦσις ῥάπτρου σφοδρὰ διέσεισε τὴν πύλην τοῦ φρουρίου, καὶ ταῦτα γρόνως σχεδὸν τὸ ἔδαφος τῆς αὐλῆς ἤγησεν ὑπὲ τὰ βήματα ίππων, καὶ δλόκληρος ἡ οἰκία ἀντήγησεν ἐκ πραγμῶν γαρμοσύνων.

— Δεδοξασμένον τὸ ἄγιον δνομα τοῦ θεοῦ, ἀνέκραξεν δὲν Ἰωσήφ ἐν εὔσεβει συγκινήσει γαρδας καὶ εὐγνωμοσύνης.

— Ο Ἰωάννης καὶ δὲν Χριστόφορος ἐπνιέαν τὴν ὄρμην τῆς καρδίας των, καὶ ητοιμάζοντα νὰ δεχθῶσι τὴν

νέαν κόρην κατὰ τὴν ἀξίαν της· ἐντρομος ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς κατασκοταζόνσης τὰ πρότυπά των αὐτηρούτητος,

— Ἀδελφοί μου, εἶπεν δὲ Ἰωσὴφ, ὃς φανῶμεν συγχταβατικοὶ ἀκόμη μίαν φορὰν. ὃς μὴ μεταγενέσθιμεν αὐτὸ τὸ κοράτιον μετὰ τραγύτητος εἰς ἣν δὲν τὸ ἐσυνειθίσταμεν. Ἡ ψυχὴ αὕτη εἰναι εὐαίσθητος καὶ τρυφερὰ ἣν πρέπει νὰ φοβώμεθα νὰ ἔξαγριώσωμεν

— Θά λέγεις, είπεν δὲ Χριστόφορος πρὸς τὸν Ἰωάννην αὐτὸν τὸν σκυλακώδη νὰ λειγῃ τους πόδας της;

Ο Ιωσήφ ἡθέλησε να ἐπιμείνῃ. ἀλλ' ἐν τῷ ἀμφότεροι μεγάλοις κύνες λαγωνικοὶ ὥρμησαν εἰς τὴν αἰθουσαν, ἐπῆδησαν ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τοῦ πάπητος, ἔπειτα ἔφυγον ὅρμητικῶς καὶ ἐπανῆλθον σχεδὸν εὐθὺς, συνοδεύοντες διὰ τῶν διασκελισμῶν των τὴν εξοδὸν τῆς γέας κυρίας των.

Εἰσῆλθεν ἔκεινη, ἥτις υγέας καὶ μειδιώσα καὶ ἔγουστο τὸ μαστίγιον εἶς τὴν πυργμήν.

“Ην ἔκεινη κόρη μεγάλη καὶ εὐειδής, ἔχουσα βλέμ-
μα ὑπερήφανον, ἀνάστημα ὑψηλὸν, δέρμα μελάγχρου,
λεπτὸν καὶ διαφανὲς. θὲν εἶχε τὴν εὐθραυστὸν ἀδρό-
τητα ἔκεινων τῶν ἀνθῶν τῆς αἰθούσης ἅπερ πρέπει
νὰ φυλάττωμεν μετὰ προσογῆς ἀπὸ τῶν φιλημάτων
τοῦ ἥλιου καὶ ἀπὸ τῶν ἐπαφῶν τῆς αὔρας. μᾶλλον
ὅτε ἐδύνατο γὰρ θεωρηθῆναι ὡς ἐξ ἔκεινων τῶν ἀγρίων
καὶ ζωσίμων φυτῶν τῶν ἀγαπώντων τὸν μέγαν ἀέ-
ρα καὶ ἀναπτυσσομένων εἰς τὸν πλήρη ἀνεμόν. ἐν
αὐτῇ δὲ ἡ ἀκμὴ δὲν ἀπέκλειε τὴν χάριν καὶ τὸ σῶ-
γον μετὰ τῶν θελγήτρων τῆς μιγνύμενον ἀρρένωπὸν
ἐμετριάζετο ἐκ τῆς γλυκείας λαμψεως τῆς ἐπὶ τοῦ
μετώπου καὶ τοῦ προσώπου τῆς ἀκτινοβολούσης νεό-
τητος· ἵσως ὑπεφαίνετο ἦδη εἰς τοὺς δρθαλμούς της
ἀνησυχία τις καὶ σκεπτικότης, πρώτη ταραχὴ τῆς
ψυχῆς καὶ τῶν εἰσέτι ἀγνοούσῶν ἐκυτάς αἰσθήσεων
ἀλλ’ εἶχεν ἔτι τὸ βροδόχρουν καὶ ἀνάγωγον στόμα πα-
θίου ἴδιοτρόπου καὶ δυσπειθοῦς· ἡ μέλαινα κόμη της
ἀνελιγθεῖται ἐκ τῆς βρογῆς, ἐκρέματο κατὰ σπείρας
ὑγρᾶς ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς· ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
σκιάδαιον ἐξ ὀλοστηρικοῦ (κατηφέ), καὶ ἐσθῆτης ἀμαζονική
περιετύλιτσεν αὐστηρῶς ὀλόκληρον τὸ χρίεν, κομ-
ψὸν καὶ εὐλόγιστον σῶμα της.

Ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Ἰωάννην· τὸν ἡ-
σπάσθη, λέγουσα: Καλὴ ἐσπέρα, θεῖς μου Ἰωάννη· ἔ-
πειτα ἡσπάσθη τὸν Χριστόφορον, λέγουσα: καλὴ ἐσπά-
ρα, θεῖς μου Χριστόφορε· τέλος ἡσπάσθη καὶ τὸν Ἰωαννήν.
λέγουσα: Καλὴ ἐσπέρα, θεῖς μου Ἰωαννόφ. Μετὰ τοῦτο
ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἑστίαν, καὶ προτείνουσα τὸν ἔνα μετο-
τὸν ὅλλον τοὺς δύο μικρούς της πόδας εἰς τὴν ολόγυρην

— Τί τρέχει λοιπόν, θεῖοι μου; ἡρώτησεν ἡ Ιωανναὶ λέγουσιν δὲ τὸ οὐρανὸν ἀνήσυχοι διὰ τὴν ἀνεψιάν σας εἰς Βιγνίκ δόλος δρικίου περὶ τῆς ταραχῆς ἦν ἡ ἀπουσία μου ἐπροξένησεν εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Αύτος ὁ ἀναγδρὸς Ἰωσὴφ, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, φέρει πάντοτε εἰς τὸν νοῦν του ἀνοήτους ἰδέας. ἐφαντάσθη δὲ τοι εἴδη αἵτιας τοῦ κλυδωνος ὁ αἰγιαλός δὲν ἦταφαλής καὶ διὰ ἐκιγδύνευεν ἡ ἔρησον.

— 'Ο κλύδων! μάγεχρας εν τῇ νέᾳ κόρη· ὁ καιρὸς εἶναι πολλοῖς. Ήμετέν.

— Αὐτὸς ἔλεγον καὶ ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Χριστόφορος· ἀλλὰ τὸν γνωρίζεις. εἶναι ἀτρόμητος ως δασύπους, καὶ ἀνθρεῖς ως ὅρνις. ὅλιγος ἀνεμος ἀν ἀκούσῃ νὰ ὑποκνέῃ, νομίζει ὅτι εἶναι· τὸ τέλος τοῦ κόσμου, καὶ ἔπειτα ἀτρόματε καὶ διὰ τοῦτον τὸν ἕππον ὃν σήμερον κατὰ πρῶτον ἐπέβαινες.

— Αὗται εἶναι ὀρνίοις, ἀπεκρίθη ἡ Ιωάννα.

— Αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἐλεγού, ἔχραξεν δὲ Ἰωάννης, ἀρνίον, πτωχὸν πρόβατον χαλινωμένον! ἀλλὰ φ' ὅτου δῆνος τρέχων δρομαίως τὸν ἐρῆριψε κατὰ γῆν, δὲ Κύρον Ἰωακήφ συνέλαβε μίσος αἰπονῶν κατὰ τῶν

— Ἀγαπητὴ κόρη, εἰπεν δὲ Ἰωαννὸς, εἶναι ἀληθῆς· μᾶς ἐπροξένησες μεγάλην ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν· ἀν- μᾶς ἀγαπᾶς, φιλτάτη Ἰωάννα, εἰς τὸ ἔξης πρέπει νὰ λαμβάνῃς περισσοτέραν φροντίδα περὶ τῆς εὐτυ- γίας μας.

— Νὰ πάρει ὁ διαβόλος τὸν βλάκα! ἀνέκραξεν ὁ Χριστόφορος μετὰ θυμοῦ. Θέλει λοιπὸν νὰ κατηγηθῇ αὐτὸ τὸ κοράσιον; ἄλλα εἰς ὑποίαν κατάστασιν εἰσει: Ιωάννα μου! ἐπρόσθεσεν αὐτὸς, ἀνατηκώγων τὰ ἔκ τῆς βρογχῆς βεβαρυμένα διπλώματα τῆς ἀμαζονικῆς ἐσθῆτος της.

— Αἱ γεῖρες σου εἶναι παγωμέναι, εἰπεν δὲ Ἰωάννης. οἱ πόδες σου ἀχνίζουν ως ἐν καιρῷ θέρους σὲ ἄγροι κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἥλιου. ἀλλὰ, Ἰωάννα, μόλις χρατεῖσαι, ἐπρόσθεσεν αὐτὸς μετὰ φρίκης. Ὡγριᾶς, τὸ γόνατά σου καίμπτονται. Βλέπεις, εἰπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἰωσήφ, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀγροίκων σου ἐπεπλήξεων.

Ο Χριστόφορος ἔφερε πλησίον τὸ μόνον Θρανίον τῆς αἰθουσῆς· δὲ Ἰωάννης ἐκάθισεν εἰς αὐτὸν τὴν γέαν κάρογην· ἐπειτα ἀμφότεροι, δὲ Χριστόφορος καὶ δὲ Ἰωάννης ἀνεγώρησαν, ἐκαστος πρὸς τὸ μέρος του, καὶ ἀφῆκαν τὴν Ἰωάννην μάρνην μετὰ τοῦ Ἰωσήφ.

— Δέν είναι τίποτε, καλέ μου Ιωσήφ· είπεν αὐτὴ, τείνουσα πρός έκεινον τὴν χεῖρα. ή ταραχή τοῦ δρόμου, ίδιον τὸ πᾶν. ἐκεῖνος ὁ ἐπιπος τῷ ὅντι ἔτρεγεν ὡς κεραυνός! καὶ διὰ νὰ εἰπω τὴν ἀλήθειαν καλός οὐνεμός πνέει πασὶ τὸν αἰγιαλόν.

— "Ασπλαγχνε κόρη! εἶπεν ὁ Ἰωάννος μετὰ τόνον εὐμενοῦς ἐπιπλήξεως, φίλων περιπαθῶς τοὺς δακτύλους τῆς. Ήδη ήθελον νὰ σὲ βλέπω τοιαύτην, φιλτάτη μου Τωάννα.

— Τί θέλεις, Ἰωανῆφ; ἀνέκραξεν ἔχεινη μετά την
οὐειρονομίας ἀνυπομονησίας. ἀπό τινας καιροῦ ἀ-
γνοῶ τί συμβαίνει ἐν ἑμοί. δύνασαι γὰρ μεὶ εἰπῆς τίς
δαιμόνων μὲν ὥθεται καὶ μὲν ταράττει; πόθεν προέρχεται
οὗτος ὁ καταβίθρωσκών με πυρετός, αὕτη ἡ καταν-
λίσκουσά με ἀνάγκη τῆς κινήσεως, αὕτη ἡ μέχρι ταῦτα
ἄγνωστος θερμότης ἡτοι μὲν κινεῖ εἰς τὸ νὰ ζητῶ τὸν
κίνδυνον; σήμερον, παραδείγματος χάριν, σήμερον ἡ-
μην παράφρων. πῶς εἴκοστάκις δὲν συνετρίβη ἡ κεφα-
λή μου; βεβαίως διότι προσηύχεσο ὑπέρ ἑμοῦ καὶ
τοῦτο δὲν ἀρκεῖ ἔρχονται στιγμαὶ καθ' ἃς θλίβομαι,
χωρὶς νὰ γνωρίζω διατί, καὶ ἄλλαι, τὸ πιστεύεις;
καθ' ἃς κλαίω ἐξαίφνης, χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ ἐνοήσω
τὸ αἴτιον τῶν στακτῶν μου. ἀκουοσογ. πτωγέ μεν

Ίωσήρ, νομίζω ότι άγνωμαι, μή μὲ εἰπιπλήττες' οὐτι κνον. Λέγεμοι λοιπόν, Ίωσήρ, πόθεν προέρχεται, πόδυναται νὰ μοὶ εἰπῆς περὶ τούτου τὸ εἶπον ἔγὼ ή ίδιαι θεν δύναται νὰ προέρχεται; αὗτη ἡ ἀόριστος προσεις ἐμαυτήν, μὲ ἀγαπάτε, εἴνθε καλοὶ καὶ οἱ τρεῖς. ἡ μόνη φροντὶς σας εἶναι τὸ νὰ μὲ εὐχαριστήσετε· τὸ καὶ ἀσκοπος ἐλπὶς ἡ πάντοτε ἐξαπαιωμένη καὶ πάντοτε ἀνανεουμένη;

μα· καὶ τὸ ἐσπέρας διὰ τὸ ἐσχατόν μου μειδίαμα· προλαμβάνετο τὰς παραλογίας μου· ἵχνηλατεῖτε τὰς ἴδιοτροπίας μου διὰ νὰ τὰς εὐχαριστήσετε· τέλος μὲ ἀγαπάτε τόσον ὥστε, αἰσχύνομαι νὰ τὸ εἰπῶ, ποτὲ δὲν μοὶ συνέσῃ νὰ κλαύσω τὴν μητέρα μου τὴν δποίαν δὲν ἐγγύρισα. καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἀνιῶμαι, Ίωσήρ, εἰ· μας ἀγνώμων. τὸ γνωρίζω, τὸ αἰσθάνομαι· ἀλλ' ἀνιῶμαι· καὶ τοῦτο ἰσχύει μᾶλλον ἐμοῦ αὐτῆς.

— Ίωάννα, Ίωάννα, πόσον μετεβλήθης! ἀνέκραξεν ο Ίωσήρ, ἀναστενάζων. Τί ἔγινεν ὁ κατεὺς καθ' ὃν ἡ απουδὴ ἐπλήρου τὰς ἡμέρας σου! τί ἔκαμες τὰς εὐτυχεῖς ἔκεινας ἡμέρας καθ' ἡς ἡ ἀνάγνωσις ἀγαπητοῦ τενὸς βιβλίου ἤρκει εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς καρδίας σου καὶ τοῦ πνεύματός σου;

— Ἀνάθεμα εἰς τὰ ἀγαπητὰ βιβλία! ἀνέκραξεν ἡ νέα κόρη μετά τίνος κινήματος θυμοῦ. διατί τὰ ἀφῆκες νὰ εἰσχωρήσουν ὑπὸ τὴν στέγην μας; ἔκεινα μὲ ἔμαθον δτι ὁ κόσμος δὲν τελειώνει εἰς τὸν δρίζοντό μας, δτι δικιας δὲν ἐδημιουργήθη μόνον διὰ νὰ φωτίζῃ τὸ Βιγνίκ, καὶ τελος δτι ὑπάρχει καὶ τι πέραν αὐτῆς τῆς Θαλάσσης καὶ πέραν τῶν ἀγρῶν τούτων τῶν περικλειόντων ἡμᾶς πανταχόθεν.

— Παιδίον, σιωπα! εἶπεν ο Ίωσήρ. πρόστεχε μήνες προδίσης τὸ φίλτρον τοῦ Χριστόφορου καὶ τοῦ Ίωάννου. οίκονόμει τὰς δύο ἔκεινας καρδίας. ἀρκεῖ δτι ἐτάραξες τὴν ἐμήν.

— Ο Χριστόφορος καὶ ο Ίωάννης δὲν θὰ μὲ ἐνόσουν· ἔγὼ ή ίδιαι δὲν ἔνγωῶ ἐμαυτήν. ἀν ταράττω τὴν καρδίαν σου, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ δτι ἡ καρδία σου εἶναι· ἡ μόνη ήν δύναμις νὰ συμβουλευθῶ. εἰς τὸν θόρυβον τῶν μὲ πολιορχοῦσιν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων εἰς τία δύναμας νὰ ἀποταθῶ εἰμή εἰς σὲ, τὸν θόρηγόν μου, τὸν σύμβουλόν μου, τὸν διδάσκαλόν μου εἰς πάντα; τὸν πλάσαντά με οἶκα εἶμαι; ἐνόμισα δτι σὺ δεστις γνωρίζεις τὰ πάντα ἐδύνασο νὰ μοὶ ἔξη γῆσθε τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς μου· διατί εἶμαι εἰς τὴν κατάστασιν, Ίωσήρ; ίδού, παραδείγματος γάριν, ἐγείρομαι πᾶσαν πρωταν πλήρης θερμότητος καὶ ἐλπίδος· τί ἐλπίζω τὸ ἀγνοῶ, ἀλλὰ αἰσθάνομαι τὴν ζωὴν πλημμυροῦσαν ἐν ἐμοῖ· νομίζω δτι ἡ ἀρχομένη ἡμέρα θὰ μοὶ ἀνακαλύψῃ δὲν ήξενρω τὶ ἄγνωστον δπερ περιμένω. αἱ δραὶ παρέρχονται εἰς αὐτὴν τὴν προσδοκίαν, καὶ φθάνω εἰς τὸ ἐσπέρας τεθλιμμένη, ἀθυμος καὶ παρωργισμένη διότι βλέπω δτι ἡ πρὸ μικροῦ παρελθοῦσα ἡμέρα οὐδὲν μοὶ ἔφερε νέον, καὶ δτι παρῆλθεν ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ ἡ προλαβοῦσσα· οὐδενὸς στεροῦμαι· οὐδὲ κατρόν μοὶ δίδετε μάλιστα οὐδὲν νὰ ἐπιθυμήσω· ἡ θέλησίς μου εἶναι ὁ γόμος σας· ὑπῆρξε ποτὲ παιδίον πλέον μακρούθρεπτον ἐμοῦ εἰς τὸν υφῆλιον; ἐρωτῶ ἐνίστε ἐν ἐμαυτῇ ἀν δὲν κρατήτε εἰς χεῖράς σας τὴν γεγοντευμένην φάδδον τῆς φανταστικῆς ἔκεινης νύμφης ής μοὶ ἐδιηγεῖσο τὴν ίστορίαν διὰ νὰ μὲ ἀποκοιμίσης, δταν ημην εἰς τὸ λί-

κνον. Λέγεμοι λοιπόν, Ίωσήρ, πόθεν προέρχεται, πόδυναται νὰ προέρχεται; αὗτη ἡ ἀόριστος προσεις ἐμαυτήν, μὲ ἀγαπάτε, εἴνθε καλοὶ καὶ οἱ τρεῖς. δοκία ἀγαθοῦ δπερ δὲν γνωρίζω, αὗτη ἡ μυστηριώδης ἡ μόνη φροντὶς σας εἶναι τὸ νὰ μὲ εὐχαριστήσετε· τὸ καὶ ἀσκοπος ἐλπὶς ἡ πάντοτε ἐξαπαιωμένη καὶ πάντοτε ἀνανεουμένη;

Λέγουστα ταῦτα, ἡ νέα κόρη προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Ίωσήρ βλέμμα ἀνήσυχον καὶ περίεργον· ἀλλ' ο Ίωσήρ οὐδὲν ἀπεκρίθη· ἔμεινε σιωπηλός, ἔχον τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν πυριστατῶν καὶ τοὺς δρθαλμούς ἐστηριγμούς ἐπὶ τῆς ἀνθρακιᾶς.

— Ο Χριστόφορος καὶ ο Ίωάννης εἰσῆλθον μετ' δλίγον εἰς τὴν αίθουσαν. ο Ίωάννης ἔφερε σοβαρῶς ἕνα δίσκον ἔχοντα ἐπ' αὐτοῦ ποτήριον κρυστάλλινον καὶ βωκάλιον περιέχον οἶνον τῆς Ισπανίας. ο Χριστόφορος ἐκράτει διὰ τοῦ ἀκρου τῶν δακτύλων του δύο ἐμβάθας ἐκ μελαγος δλοσηρικοῦ ἔχοντας ὑπερβαμμένον πτήλον κύκνου. ο Ίωσήρ ἔλαβε τὸ δίσκον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀδελφοῦ του· καὶ ἐν ὃ ή Ίωάννα ἐπινε εἰς μικρὰς δόσεις τὸ εὐώδεις μγρόν, ο Χριστόφορος καὶ ο Ίωάννης γονατίσαντες ἐμπροσθέν της, ἔξεπόρκους τοὺς ἐμβάθας τῆς καὶ τὴν ἐβοήθουν εἰς τὸ νὰ ἐνδέση τοὺς ἀπαλοὺς καὶ εὐλυγίστους πόδας της εἰς τὸ λευκὸν καὶ μεταξῶδες πτήλον. ἀποπερατωθεῖσης τῆς ἔργασίας ταῦτης, ἔμειναν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἔχοντες τοὺς δρθαλμούς ἐστραμμένους πρὸς τὸ εῖδωλόν των, καὶ ὅμοιάζοντες πολὺ δύο κύνας οἵτινες ἀνακαθήμενοι, ἔξαιτοῦνται ἐν βλέμμα τοῦ κυρίου των. ο χονδρὸς Χριστόφορος μετὰ τῆς ὑπερόγκου του κεφαλῆς, ο ὑψηλὸς καὶ λεπτὸς Ίωάννης μετὰ τοῦ ὡρθωμένου του μύστακος ώμοιάζον ο μὲν εφαρικὸν κύνα, ο δὲ τὸν γρύφωνα τῆς Αγγλίας.

— Εκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἡ νέα κόρη ἐδέχετο αὐτὰς τὰς υποκλίσεις ἐννοεῖτο εὔκολως δτι πρὸ πολλοῦ ἦν συνειδημένη εἰς αὐτάς· ἀφ' οῦ ἐθέρμανεν ἀρκετὰ τοὺς πόδας της καὶ τὰς χεῖράς της εἰς τὴν φλόγα, η Ίωάννης ἀπεισύρθη εἰς τὸ οἰκημά της καὶ ἐπανῆλθε μετά τινας στιγμάς, φοροῦσα κατοικίδιον ἱμάτιον ἐξ Ινδικοῦ σαλίου συσφιγκόμενον περὶ τὴν μέσην της διὰ στρεπτοῦ μεταξωτοῦ.

— Οι τρεῖς ἀδελφοὶ μετεχειρίσθησαν τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας της εἰς τὸ νὰ ἐτοιμάσωσι πλησίον τοῦ πορὸς τὸ δεῖπνον τῆς κόρης· ἐκάθισεν ἔκεινη εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ μετὰ μεγάλης ὀρέξεως, οι δὲ τρεῖς θεῖοι τὴν θειώρουν θαυμάζοντες, καὶ οι δύο κύνες ἀνεπήδων περὶ αὐτὴν, διὰ νὰ ἀρπάζωσι τὰ ψυχία τοῦ γεύματος, πότε καὶ πότε ἀπέτενεν ἔκεινη πρὸς τοὺς μὲν λέξεις τινὰς εὐνοϊκὰς, καὶ ἐρήπτεν εἰς τοὺς δὲ δοτὰ τινὰ πέρδικος.

— Δέν καπνίζετε, θεῖοι μου; θρώτησεν ἔκεινη τὸν Ίωάννην καὶ τὸν Χριστόφορον.

— Δέν ἔχω καπνὸν. εἶπεν ο Ίωάννης.

— Συνέτριψα τὸν καπνοσύριγκα μου, εἶπεν ο Χριστόφορος.

— Η νέα κόρη ἔξεβαλε τοῦ κόλπου της σύγγιας τινὰς καπνοῦ τετυλιγμένου εἰς χαρτίον λευκόφατον δπερ ἔδωκε τῷ Ίωάννη, ἔπειτα ἐνα καπνοσύριγκα πήλινον περικεκλεισμένον εἰς θήκην ξυλίνην ην προσέφερε τῷ Χριστόφορῳ.

— Σᾶς ἐνθυμούμεθα, εἶπεν ἔκεινη μειδιῶτα. δια- καὶ ως πύλογίαν τοῦ οὐρανοῦ. δὲ Χριστόφορος μαν-
βαίνουσα διὰ τοῦ Βιγνίκ, ἐνθυμήθην δὲ οἱ θεῖοι μου ακός καθ' ἑκατοῦ, ἐσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του
Χριστόφορος εἶχε συντρίψῃ τὸν καπνοσύριγκά του, καὶ καὶ ώμολόγει δὲ τὴν φωνέαν ἀνάξιος πάσης εὐτελαγ-
χνίας. ἡ Ἰωάννα ἐδιάσθη νὰ τὸν πραύνῃ, καὶ τὸν ἦ-
προμηθείας του· διὸ καὶ ἐκράτησα τὸν ἵππον μου ἐμ-
προσθεν τῆς θύρας τοῦ καπνοσπωλείου. εἰς τὸ ἐντὸς εἶχον
γάμον καὶ συμπόσιον· ἡ πωλήτρια εἶχε συζεύξῃ τὸ
πρωτὸν θυγατέρα της Ὑερώνην μετὰ τοῦ οὗτοῦ τοῦ
ἄλιερος Θωμᾶ· μὲν γνώρισε, καὶ ἐδιάσθην νὰ ἀφιπ-
πεύσω, διὰ νὰ συγχαρῷ τοὺς νυμφίους· ἀμφότεροι
εἰσὶ νέοι καὶ εὐειδεῖς· καθήμενοι πλησίον ἀλλήλων,
καὶ ἔχοντες τὰς χειράς των συμπεπλεγμένας, οὐδεμίαν
προσέφερον λέξιν μεταξύ των, ἀλλ' ἀμφότεροι ἐφαίνοντο
τόσον εὔτυχεῖς, ώστε ἀνεγχώρησα ἀπ' αὐτῶν, ἔχουσα,
ἀγνοῶ διατί, τὴν καρδίαν δλως πεταραγμένην.

Εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἔδριψαν
βλέμματα λαθραῖα πρὸς ἄλλήλους.

— Δὲν ἀγαπῶ τοὺς νυμφευμένους ἀνθρώπους, εἶ-
πεν οἱ Χριστόφορος, συσπῶν τὰς ὄφρους.

— Διατὶ λοιπὸν, θεῖε μου, δὲν τοὺς ἀγαπᾶς; θρά-
τησεν ἡ Ἰωάννα μετὰ περιεργείας.

— Διατὶ . . . διατὶ . . . ἐψέλλισεν οἱ Χριστόφορος
στενοχωρούμενος.

— Ο λόγος εἶναι ἀπλούστατος, ἀνέκραξεν οἱ Ἰω-
άννης, ἐκπέμπων νέφος καπνοῦ. Διότι ἡ νύμφευσις
εἶναι θεσμοθεσία ἀντιθετική.

— Ἀντιθετική! ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα, ἡ νύμφευ-
σις θεσμοθεσία ἀντιθετική! τοῦτο δὲν εἴναι· δπερ μὲ
δὲδίδαξεν οἱ Ἰωσῆς.

— Οἱ Ἰωσῆς, ἀπεκρίθη οἱ Ἰωάννης, εἶναι βλάδη,
πλήρης προλήψεων βλαβερῶν.

— Άλλ' οὔτε δὲφημέριος τοῦ Βιγνίκ λέγει τοῦτο
εἰς τὴν διδαχὴν του. κατ' αὐτὸν ἡ νύμφευσις εἶναι
θεσμοθεσία.

— Οἱ ἀφημέριοι λέγουσιν δὲν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.
ἀπεκρίθη οἱ Χριστόφορος· Άλλ' οὐδέδειξεν δὲν διό-
λου δὲν φρονοῦσι τὸ δπερ λέγουσιν εἶναι δὲ οὐδεὶς
αὐτῶν νυμφεύεται.

— Καὶ τὶς νυμφεύεται; ἀνέκραξεν οἱ Ἰωάννης. οὐ-
δεὶς. ἐνυμφεύθημεν ἡμεῖς; καὶ δικαὶος ἐδυνάμεθα νὰ
τὸ κάμωμεν, νομίζω δπωσοῦν εύαρέστως. εἰμεθαπλού
ειοι· πρὸ οὗ πολλοῦ ἡμεθα εἰσέτι, οἱ Χριστόφορος καὶ
ἐγὼ οὐκ δλίγον γαρίεντες. εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς
μου μοὶ ἐτυχον πολλαὶ ὠραῖαι ἐκθυμήτασαι, τολμῶ νὰ
τὸ ὄμολογήσω, τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν χειρα μου.
οἱ Χριστόφορος, οὐδὲ αὐτὸς ἔμεινε στερημένος τοισύ-
των συναντήσεων. ἡμεθα καὶ οἱ δύο γεννάδει! Άλλ'
ἐγνοήσαμεν ἐξ πρώτης ἀργῆς δὲ τὴν ἀγαμίαν εἶναι τὴν
φυσικὴ κατάστασις τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός.

— Άλλ' δ πατήρ μου ἐνυμφεύθη, εἶπεν η Ἰωάννα.

— Καὶ τοῦτο δὲν εἴναι τὸ καλήτερον ἀπ' δσα ἔ-
χαμεν, ἀπεκρίθη οἱ Χριστόφορος.

— Οπερ ἔστι, θεῖε μου, ἐγὼ είμαι βάρος εἰς τὴν
οἰκίαν σας, ἐπρόσθισεν ἡ νέα κόρη, ἐγειρομένη ἀπὸ
τῆς τραπέζης μετὰ δικρύων εἰς τοὺς δρυπαλμούς.

— Αμα ἐπρόσθερεν ἔκεινη αὐτὰς τὰς λέξεις, τὴν πε-
ριεκύλωσαν, ἐλαβον τὰς χειράς της, τὰς κατεφίλη-
σαν, τὴν ἰδεῖσαν δὲ τὴν ἐθεώρουν ὡς εὐεργέτημα.

— Εὐλογίαν τοῦ οὐρανοῦ. δὲ Χριστόφορος μαν-
βαίνουσα διὰ τοῦ Βιγνίκ, ἐνθυμήθην δὲ οἱ θεῖοι μου ακός καθ' ἑκατοῦ, ἐσπα τὰς τρίχας του
Χριστόφορος εἶχε συντρίψῃ τὸν καπνοσύριγκά του, καὶ καὶ ώμολόγει δὲ τὴν φωνέαν ἀνάξιος πάσης εὐτελαγ-
χνίας. ἡ Ἰωάννα ἐδιάσθη νὰ τὸν πραύνῃ, καὶ τὸν ἦ-
προμηθείας του· διὸ καὶ ἐκράτησα τὸν ἵππον μου ἐμ-
προσθεν τῆς θύρας τοῦ καπνοσπωλείου. εἰς τὸ ἐντὸς εἶχον
γάμον καὶ συμπόσιον· ἡ πωλήτρια εἶχε συζεύξῃ τὸ
πρωτὸν θυγατέρα της Ὑερώνην μετὰ τοῦ οὗτοῦ τοῦ
ἄλιερος Θωμᾶ· μὲν γνώρισε, καὶ ἐδιάσθην νὰ ἀφιπ-
πεύσω, διὰ νὰ συγχαρῷ τοὺς νυμφίους· ἀμφότεροι
εἰσὶ νέοι καὶ εὐειδεῖς· καθήμενοι πλησίον ἀλλήλων,
καὶ ἔχοντες τὰς χειράς των συμπεπλεγμένας, οὐδεμίαν
προσέφερον λέξιν μεταξύ των, ἀλλ' ἀμφότεροι ἐφαίνοντο
τόσον εὔτυχεῖς, ώστε ἀνεγχώρησα ἀπ' αὐτῶν, ἔχουσα,
ἀγνοῶ διατί, τὴν καρδίαν δλως πεταραγμένην.

— Πῶς δὲν ἐνόρσας, εἶπεν οἱ Ἰωσῆς, δὲ τοιούτοις
ἡστείζοντο, καὶ ἥθελον μόνον νὰ σοὶ δείξωσιν δὲ τὸ
πράγματα. διὰ τὸν πολὺ νέα διστε νὰ καταγίνεσται εἰς αὐτὰ τὰ
πράγματα.

— Πολὺ νέα! ἀνέκραξεν η Ἰωάννα. τὸν Υερώνη ήταν
μπανδρεύθη σήμερον εἶναι δεκαέξι ἐτῶν καὶ ἐγὼ τὴν
άνωιξιν θὰ είμαι δέκα ἐπτά.

— Ναι, ἀπεκρίθη οἱ Ἰωάννης, ἀλλ' αἱ καλοσανα-
θρευμέναι κόραι δὲν μπανδρεύονται ποτὲ περὶ τοῦ
τριακοστοῦ ἔτους.

— Καὶ είμαι ἐγὼ καλοσαναθρευμένη; ἡρώτα πο-
νηρῶς ἡ ἀπλαγχνος κόρη.

— Η μήτηρ σου, εἶπεν οἱ Ἰωσῆς, την τριάκοντα
δύο ἐτῶν, δὲν συνεζεύχη μετὰ τοῦ θερωνύμου.

— Η συνομιλία διεκόπη ἐκ σφοδρᾶς ἐκρήξεως κεραυ-
νοῦ ήταν εσεισεν δια τὰς οἰκίας τῆς οἰκίας. δὲ κλύ-
δων ἐξηκολούθει μετ' ἀπαραδειγματίστου μανίας.

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ νέα κόρη, ίδού κακός καιρός
διὰ τοὺς δυσυχεῖς τοὺς εὑρισκομένους εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὑπηρέτης τὶς εἰσήλθε καὶ εἶπεν
ὅτι ἐνόμιζον νὰ ἀκούσωσι, πρὸ ἐνδέ περίου τετάρτου
τοῦ δρας ἐκπυρτοροτήσεις τηλεβόλων προσρχομένας
ἀναμφιβόλως ἀπὸ τινας πλοίου ἐν ναυαγίῳ. ἡ Ἰωάννα
καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ προσείχον νὰ ἀκούσωσιν, ἀλλὰ
δὴν ἡκουουν ἀλλο εἰσή τὸν κρότον τῶν βρούτων καὶ
τὸν ἥχον τῶν κυμάτων, ἀπερ ἐφαίνοντο τῷ δύντος δως
ὑπόκωφοις ἐκπυρτοροτήσεις. οἱ Χριστόφορος διέταξε
νὰ ἀνάψωσι τὸν φανὸν τοῦ πύργου.

— Η Ἰωάννα ἡν προφανῶς προκατειλημμένη, οἱ θεῖοι
της τὴν παρετήρουν μετ' ἀγωνίας. ἐν τῷ λεπτῷ τῆς
διοργανισμοῦ εἰτε ὑποφέρουσα ἐκ τῆς θυελλώδους ἐ-
πιρροῆς τοῦ καιροῦ, εἰτε προαιτηθαμένη ἐν ἀγνοίᾳ καὶ
αὐτῆς τῆς ιδίας παραδοξόν τι μέλλον μετ' δλίγον νὰ
φυνερώσῃ τὴν τύχην της, τὴν ἀνήσυχος καὶ συγχει-
νημένη. ἐκάβησεν εἰς τὸ κύμβαλόν της περιέφερε
τοὺς διακτύους της ἐπὶ τοῦ δέλου καὶ θεωροῦσα τὰς διασχι-
ζούσας τὸν ἐπενδύτην τῆς νυκτὸς ἀστραπὰς, ἐπέστρε-
ψεν εἰς τὸ κύμβαλόν της, ἐδοκίμασε νὰ τραγωδήσῃ
συναδευομένη ὑπὸ τοῦ δρυγάνου, ἐπαυτε διὰ μιᾶς μετά
τινας τόνους, καὶ ἐμεινε σιωπηλή, ἔχουσα τὴν κε-
φαλὴν ἐρειδομένην ἐπὶ τῆς χειρός της.

— Ορθίσει παρὰ τὴν ἑστίαν, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ εἶχον
τὰ βλέμματα τῶν προσηλωμένα ἐπ' ἔκεινης.

— Κακὰ τρέχει, κακὰ τρέχει! εἶπεν οἱ Ἰωάννης
μαστηριωδῶς, κλίνων πρὸς τὸ σῦν τοῦ Χριστοφόρου.

— Εἶναι ἀκόμη παιδίον, εἶπεν οἱ Χριστόφορος. δὲ
δοκιμάσωμεν νὰ τὴν διασκεδάσωμεν, καὶ νὰ ἀλλάξω-
μεν τὸν δρομὸν τῶν ιδεῶν της.

— Εποριύθησαν καὶ οἱ τρεῖς πλησίον τῆς Ἰωάννης

καὶ συνεστάθησαν περὶ ἔκεινην, χωρὶς ἔκεινην νὰ φαι-
νεται διτοὺς παρατηρεῖ.

— Εἶσαι μελαγχολική, φιλτάτη μου Ἰωάννα; εἴ-
πεν δὲ Ἰωσήφ, θέτων ἐλαφρὰ τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ
ῶμου της.

— Μελαγχολική! ἔγώ, ἔκραξεν ἔκεινη, ἀνε-
γέρσας τὴν κεφαλήν. Διατί νὰ εἴμαι μελαγχολική;
δέν εἶμαι μελαγχολική, Ἰωσήφ.

— Ἰωάννα, τίξιύρεις, εἶπεν δὲ Χριστόφορος διτοὺς πρὸ^ς
κολλοῦ δέν ἐφαρεύεται;

— Βαρύνομαι τὸ ψάρευμα, εἶπεν ἔκεινη.

— Καὶ τὸ κυνήγιον; θρώτησεν δὲ Ἰωάννης. πότε θὰ
κυνηγήσωμεν ὅμους εἰς τοὺς ἄγρους μας;

— Βαρύνομαι τὸ κυνήγιον, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Σήμερον τὸ πρωὶ μετὰ τὴν ἀναγώρησίν σου ἀ-
λάδομεν, ἐπρόσθεσεν δὲ Ἰωσήφ, ἵνα φάκελλον βιβλίων
καὶ τραγῳδίων.

— Τὸ κυνήγιον, τὸ ψάρευμα, τὰ βιβλία καὶ τὰ
τραγῳδία, ὅλα αὐτὰ τὰ βαρύνομαι, ἐπανέλαβεν ἡ
Ἰωάννα.

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἔδριψαν δὲ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου βλέμ-
ματα ἀθυμίας.

— Ας ίδωμεν, εἶπεν δὲ Χριστόφορος, ἔχεις καμ-
μίαν ἐπιθυμίαν τὴν δποίαν νὰ μὴν παρετηρήσαμεν;
καμμίαν θέλησιν τὴν δποίαν νὰ ἡμελήσαμεν νὰ εὐχα-
ριστήσωμεν, καμμίαν ιδιοτροπίαν τὴν δποίαν νὰ μὴν
ἐννοήσαμεν;

— Ισως, ἐπανέλαβεν δὲ Ἰωάννης, δέν σὲ εὐχα-
ριστοῦσι τὰ τελευταῖς ἐκ Παρισίων ἐλθόντα κοσμή-
ματα;

“Αν τὸ ἔκ λευκοϊκτίδος περιγείριόν σου σὲ δυσπ-
ρεστῇ, πρέπει νὰ μᾶς τὸ φανερώσῃς.

— Εγὼ στοιχηματίζω, ἔκραξεν δὲ Ἰωάννης τρί-
βων τὰς χεῖρας του, διτοὺς ἐπιθυμεῖς ἐν νέον σάλιον τῆς
Κακημίρης.

— Εναὶ ἵππον Ἀραβικόν; εἶπεν δὲ Χριστόφορος.

— Εν διπλοῦν πυροβόλον, θρώτησεν δὲ Ἰωάννης.

— Εν ζευγάριον πιστολίων;

Εἰς ἔκάστην τῶν ἐρωτήσεων τούτων ἡ Ἰωάννα
ἴστεις τὴν κεφαλήν ὡς περιφρονοῦσα καὶ δυσγεράνουσα.

— Λοιπόν, διὰ δόνομα Θεοῦ! ἀνέκραξεν δὲ Χριστό-
φορος ἐν ἀπελπισίᾳ τί σὲ χρειάζεται; τί ἐπιθυμεῖς; διτοὺς
καὶ δινήναι διπόσχομαι νὰ σοὶ τὸ δώσω, καὶ δινήναι
σθῆτης εἰπεῖν διατρέχηται πάλιν τὸ βρίκιον τὴν Ἀνδριάνην
καὶ μόνος ἔγὼ νὰ πολεμήσω καθ' διοκλήρου τοῦ κό-
σμου! διμίλησε, διόρισε, πρόσταξε. θέλεις νὰ φέρω δι-
λούς τοὺς θησαυροὺς τῶν Ἰνδιῶν εἰς τοὺς πόδας σου;

— Επιθυμεῖς διατρέψω τοῦ στερεώματος; ἔκραξεν
δὲ Ἰωάννης διτοὺς δέν διέβλεπε νὰ φανῇ διποδεέστερος κατά^ς
τὴν γενναιότητα. θά διπάγω νὰ τὸ ζητήσω παρὰ τοῦ
αἰωνίου Πατρός, καὶ δινήναι τὸ ἀποκοινωῆται, θά τὸ ἐκσκάσω
διτοὺς δικρους τοῦ ξίφους μου καὶ θά ἐπανέλθω νὰ τὸ
θέσω εἰς τὸ μέτωπόν σου.

— Ο Ἰωσήφ ἔγκλινων καὶ οὗτος πρὸς τὸν Ἰωάννην,
εἶπεν.

— Αν ἐπιθυμῇς νὰ θέσῃς εἰς τὴν ζώνην σου δι-
ποταν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἀλπεων φυσικῶν φυτῶν,
θὰ διπάγω, κόρη, νὰ τὸ ζητήσω.

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις ἡ νέα κόρη εἶχε
μείνη ἄφωνος καὶ δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη εἰς τὸ νά-
ποκριθῆ, διταν αἴφνης ἡγέρθη, ἔχουσα τὴν δύνα-
μων της.

— Ακούετε! ακούετε! ἔκραξεν ἔκεινη.

“Εδραμεν, ἥνοιξεν ἐν παράθυρον βλέπον πρὸς τὴν
Θαλασσαν, καὶ οἱ τέσσαρες ἔμειναν ἀκίνητοι, ἔχοντες
τὸ βλέμμα βυθισμένον εἰς τὴν ἀβύσσον.

Μετά τινας στιγμὰς τενθίμου σιωπῆς, λάμψις
ώχρᾳ ἐλεύκανε τὴν ἐπιφάνειαν τῶν κυμάτων καὶ σχε-
δὸν ταύτοχρόνως ἦγησε πυρσοκρότησις τηλεβόλου.

B'.

Πρίν γίνωσκεν διπερ εἰσὶ σήμερον, ἀργοντες τοῦ
Κοέτ-Δόρ, ἐν Βρετανικῇ χώρᾳ οἱ Λεγόφ ήσαν πτω-
γὴ οἰκογένεια ἀλιέων, ζῶσα ἐπὶ τοῦ αἰγαλοῦ δύπως
ἔδύνατο. Κατὰ τὸ ἔτος 1806 ἡ οἰκογένεια αὐτῇ
συνέκειτο ἐκ τοῦ πατρὸς Λεγόφ. τῆς γυναικός του
καὶ τεσσάρων υἱῶν θρακλεοσώμων, οὓς εἶχεν ὁσας ἀπό
τοτε πεινώντων, πλὴν τοῦ νεωτάτου, δές εἶχεν ὡς ἐκ
τῆς μητρός του κρατεῖν λεπτήν θην οἱ ἄλλοι τρεῖς ἐ-
σκωπτον εὐγαρίττως· καὶ οἱ τρεῖς διμώς τὸν ἡγάπων
καὶ δινήναι ἐνέπαιζον τὴν ἀδυνατίαν τοῦ νέου ἀδελφοῦ των,
τὴν ὑπερασπίζοντο χρείας τυχούσης, καὶ οἱ παιδεῖς
τοῦ χωρίου δέν ἐτόλμειν νὰ ἐγγίσωσι τὸν μικρὸν Λε-
γόφ διτοὺς εἶχε πάντοτε εἰς ὑπεράσπισίν του τρεῖς ῥω-
μαλαίους ὃν οἱ βραγχίονες δέν ἐπαιζον. Κατὰ τὰς
πρωτας ἡμέρας τοῦ 1806 ὁ πρωτότοκος ἀνεγάρησε
διτὸν στρατόν. καὶ κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ αὐ-
τοῦ ἔτους ἐφάνη τὸ ψήφισμα τοῦ χερσαίου ἀποκλει-
σμοῦ χρονολογημένον ἀπὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρα-
τοπέδου τοῦ Βερολίνου· σμα διεδόθη ἡ εἰδηστις αὐτῇ,
ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογένειας συγεινήθη· ἡ ἐκεῖνος ἀν-
δρεῖος, ἐπιγειρηματίας καὶ ἔξοιλειωμένος μετὰ τῆς
θαλάσσης· οἱ δύο μένοντες πάρ' αὐτῷ υἱοί, (εἰς οὐδὲν
έγγραφον ἀδειαν θαλασσοπλοίας, ἐνώπλιστες τὸ πειρα-
τικὸν πλοῖον τὴν Ἀνδριάραταν καὶ ἡργιστε νὰ διατρέχῃ
τὸν Ωκεανὸν, συναδευμένος ὑπὸ τῶν δύο του υἱῶν
καὶ τινῶν ἀνδρώπων καλῆς διαθέσεως οὓς συγέλεξε
ἀπὸ τοῦ Βιγνίκ καὶ τῶν πέριξ· ἡ τέχνη θην καλή· οἱ
Λεγόφ τὴν μετῆλθεν ἐν συνειδήσει, δηλαδή ἀνευ οὐδε-
μιᾶς συνειδήσεως· ἐνθυμοῦνται ἀκόμη εἰς τὸν τόπον
ἐν διστυχές διανικὸν βρίκιον διπερ ἐκεῖνοι οἱ λυσσώδεις
συνελαθον καὶ ἐκήρυξαν νόμιμον λείαν ἐπὶ προφάσει
διτοὺς εὑρίσκοντο ἐν αὐτῷ ἐν ἄκρᾳ ἀνθωτητις δώδεκα ἑξ-

Αγγλικοῦ ἀργίλου πινάκια· ἀλλὰ τότε δέν ἐθεώρουν τὰ
πράγματα τόσον ἐκ τοῦ πλησίον, η μᾶλλον τὰ ἐθεώ-
ρουν ἐκ τοῦ πολλὰ πλησίον.
— Εκ τῆς εὔσυνειδήτου τιμιότητος τῆς διαγωγῆς των
οἱ Λεγόφ εἰς διλέγους μῆνας ἀπεγωρίσθησαν ἀπὸ τοῦ
έφοπλιστοῦ τοῦ Ἀγίου-Βριεύκου καὶ ἐπειράτευσαν ἀρ' ἐ-
αυτῶν. — Εν τούτοις διμάρδιος Λεγόφ διτοὺς εἶχελεῖτο
Ιωσήφ ηδεῖσε πλησίον τῆς μητρός του, γυναικός εὔστε-
ροῦς, κνεύματος ἀπλοῦ καὶ καρδίας τιμίας στοιχείων

καὶ συνεπάθησαν περὶ ἔκεινην, χωρὶς ἔκεινην νὰ φαι-
νεται διτοὺς παρατηρεῖ.

— Εἶσαι μελαγχολική, φιλτάτη μου Ἰωάννα; εἴπεν δὲ

ἀνέτρεψεν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ θεοῦ καὶ τὰ ἔθιμα τῆς ἀνέκλησίας. ἀφ' ἑτέρου μέρους ὁ ἐρημέριος τοῦ Βιγνίκ δοτις ὑπεραγάπησε τὸν Ἰωσήφ διὸ τὸ γλυκὺ καὶ εὐάγωγον ἦθος του ἡγάπα νάτον ἐλχη εἰς τὴν ἐφημερίαν, καὶ νὰ ἀναπτύσσῃ ἃς παρετήρησεν ἐν αὐτῷ φυσικάς ιδιότητας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ μικρὸς Λεγόφ ἔγινεν ὁ φοῖνιξ τοῦ τόπου του· οὐ μόνον ἔμαθε νὰ ἀναγινώσκῃ, νὰ γράφῃ καὶ νὰ ἀρθεῖ, ἀλλ' ἔτι ἤξευρε καὶ δλίγα λατινικά, ἐπούδας τὰ γράμματα καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν θεολογίαν ἐψκλλεν εἰς τὸ ἀναλόγιον, καὶ ἐλεγον εἰς τὸ Βιγνίκ σι: εἶχε μέρος εἰς δια καλὸ πράγματα ὁ ἐφημέριος ἐδίδασκε τὴν χυριακήν· ἡ μυστικὴ ἐπιθυμία τῆς μητρός του ἦν νὰ γίνη γέρενς, καὶ μάλιστα ἀνέφερε καὶ τι περὶ τούτου εἰς τὸν ἄνδρα τῆς ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πατὴρ Λεγόφ δὲς καὶ τοι Βρετανὸς ἦσαν ὅλως κατάκλειστοι. Γνωστὴ εἶναι ἡ διαίρεσις τῆς οἰκίας εἰς δύο μέρη, ὃν τὸ ἦτο προεδιωριζόντων διὰ τὰς γυναικας, τὸ δὲ διὰ τοὺς ἄνδρας. Ο Λυσίας τὴν περιγράφει ἀκριβέστατα εἰς ἕνα τῶν λόγων αὐτοῦ, περιέχοντα καὶ ἄλλας ἀξιολόγους, περὶ τοῦ οἰκιακοῦ τῶν Ἀθηναῖων βίου, εἰδήσεις. Εἰς ἄλλου δὲ λόγον, ὁ αὐτὸς ῥήτωρ διμιλεῖ περὶ κορῶν, αἵτινες ἔζων τοσοῦτον μεμονωμέναι, ως τε ἀπέφευγον καὶ αὐτῶν τῶν πληγιεστέρων συγγενῶν τὴν κοινωνίαν. Τὸ εἰτελθεῖν εἰς τὸ ὑπὸ τῶν παρθένων κατεχόμενον μέρος τῆς οἰκίας ἐθεωρεῖτο ἡ ἀναιδεστάτη τῶν πρᾶξεων· καὶ πολλάκις αὗται ἐθαλαμεύοντο αὐτόθι: (ὕκλαδὴ ἐκάθητο κεκλεισμέναι εἰς τοὺς θαλάμους αὐτῶν), φρουρούμεναι, κατασκοπευόμεναι καὶ μόλις ἐκ διαλειμμάτων, ὑπὸ φύλαξιν, προκύπτουσαι τῆς οἰκίας.

(χολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙΝ.

(Ἐκ τῆς ὑπὸ P. van Limburg Brouwer συγγραφείσης Ἰστορίας τοῦ ἡθικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.)

(Συγέχεια. "Ιδε φυλλάδιον 35.)

Αἱ γυναικες ἦσαν κατάκλειστοι ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν καὶ πάσης ἐλευθέρας μετὰ τοῦ ἄλλου φύλου κατενίας ἀποκεκωλυμέναι. Εἴναι ἀληθές ὅτι τὰ λεγόμενα περὶ τοῦ περιορισμοῦ τῶν γυναικῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλāδi καὶ μάλιστα ἐν Ἀθηναῖς (διότι ὁ περιορισμὸς αὐτὸς δὲν ἦτο παντοῦ ἐξίσου αὐστηρός, ὡς θέλουμεν μετ' ὀλίγον ἴσει) δὲν ἐφαρμόζονται εἰμὴ εἰς τὰς γυναικας ὅστις ἔζων μὲ ἀνεστίν τινα, διότι αἱ ἡττον εὐρύχωροι καὶ ἡττον ἀναπαυτικοὶ κατοικίαι, ἔτι δὲ καὶ αἱ ἀπαραίτητοι τῶν γυναικῶν τοῦ πλήθους ἀτροφίαι παρενέβαλλον κωλύματα ἀνυπέρβλητα εἰς τὸν τοιούτον τῶν δύο φύλων χωρισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀναγκαστικῶν διατάξεων ὅσας ἡδύναντο ἐνίστε νὰ ἐπιβάλλωστεν οἱ σύζυγοι τῆς ἀνωτέρας τάξεως, διὸ νὰ προσφυλάττωσιν ἀπὸ πάσης προσβολῆς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν γυναικῶν αὐτῶν. Ἐντιῦθεν δὲ Ἀριστοτέλης λέγει, ὅτι γυναικονόμος δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν δημοκρατίᾳ, διότι ἀδύνατον εἶναι νὰ ἀπαγορευθῇ εἰς τὰς γυναικας τῶν πενήτων ἡ ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδος· ἐν Ἀθηναῖς δὲ, ὁ νόμος ῥήτως ἀπηγόρευε τοῦ νὰ θεωρῆται ὡς μοιχὸς ὁ εὑρεθεὶς μετὰ γυναικὸς πωλούσης ἐμπορεύματα ἐν τῇ ἀγορᾷ. Καὶ εἰς μίαν τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀλκίφρωνος, αἵτινες παριστῶσι ἀκριβῶς τὰ ἡθη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εὑρίσκομεν χωρικὸν

προσκαλοῦντα γείτονα γὰρ ἐλθη νὰ συνεορτάσῃ μετ' αὐτοῦ ἀγροτικὴν τινὰ ἑορτὴν μετα τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων. Τελευταῖον, διὰ γὰρ πεισθῶμεν, ὅτι αἱ νέαι τῆς Ἑλλάδος χωρικαὶ παντάπασι δὲν ἦσαν περιωρισμέναι, ἀρχεῖ νὰ ἀναγνώσωμεν εἰς τὸν Ἀθήναιον τὴν περίφημον ἐκείνην μεταξὺ δύο ἀδελφῶν φιλονεικίαν, περὶ τοῦ ποτέρα ἐξ αὐτῶν εἰχεν ὠραιότερον μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὄποιον η ὑπερημοσύνη δὲν ἐπιτρέπει νὰ ὀνομάτωμεν αἱ δύο ἀδελφῶν ἐπικαλοῦνται: ἐπὶ τέλους τὴν κρίσιν τῶν διαβοτῶν, ὅπερ οὐδεὶς βεβαίως τῶν σημερινῶν πατέρων ἦθελεν ἐπιτρέψει εἰς τὰς κόρες αὐτοῦ.

'Αλλ' ὅλα ταῦτα εἴναι ἔξαιρέστεις, δι κανὼν ἦτο διει γυναικες, καὶ μάλιστα αἱ νέας κόραι, αἱ παῖδες, ἦσαν ὅλως κατάκλειστοι. Γνωστὴ εἶναι ἡ διαίρεσις τῆς οἰκίας εἰς δύο μέρη, ὃν τὸ ἦτο προεδιωριζόντων διὰ τὰς γυναικας, τὸ δὲ διὰ τοὺς ἄνδρας. Ο Λυσίας τὴν περιγράφει ἀκριβέστατα εἰς ἕνα τῶν λόγων αὐτοῦ, περιέχοντα καὶ ἄλλας ἀξιολόγους, περὶ τοῦ οἰκιακοῦ τῶν Ἀθηναῖων βίου, εἰδήσεις. Εἰς ἄλλου δὲ λόγον, ὁ αὐτὸς ῥήτωρ διμιλεῖ περὶ κορῶν, αἵτινες ἔζων τοσοῦτον μεμονωμέναι, ως τε ἀπέφευγον καὶ αὐτῶν τῶν πληγιεστέρων συγγενῶν τὴν κοινωνίαν. Τὸ εἰτελθεῖν εἰς τὸ ὑπὸ τῶν παρθένων κατεχόμενον μέρος τῆς οἰκίας ἐθεωρεῖτο ἡ ἀναιδεστάτη τῶν πρᾶξεων· καὶ πολλάκις αὗται ἐθαλαμεύοντο αὐτόθι: (ὕκλαδὴ ἐκάθητο κεκλεισμέναι εἰς τοὺς θαλάμους αὐτῶν), φρουρούμεναι, κατασκοπευόμεναι καὶ μόλις ἐκ διαλειμμάτων, ὑπὸ φύλαξιν, προκύπτουσαι τῆς οἰκίας.

Αἱ πρετόντεραι κόραι καὶ αἱ Ἕγγαμοις κυρίαις ἦσαν διπωροῦν μᾶλλον ἐλευθεραῖς, ως θέλομεν ἔσει μετ' ὀλίγον. Ναὶ μὲν πολλαχοῦ αἱ νόμοι περιώριζον καὶ ταῦτας, ἀλλ' αὐτοὶ αὐτοὶ αἱ νόμοι μαρτυροῦσιν, διτι ἡ ἐλευθερία αὐτῶν δὲν ἦτο μικρά. Ο Σόλων ὠρίσε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐνδυμάτων καὶ τὸ ποσὸν τῶν τροφίμων τὰ ὄποια ἡ γυνὴ ὥφειλε νὰ παραλαμβάνῃ μεθ' ἑαυτῆς ἔξερχομενη, ἀπηγόρευε δὲ εἰς αὐτὰς νὰ ἔξεργωνται διὰ νυκτὸς, ἀλλως εἰμὴ ἐν συνοδίᾳ δούλου, φέροντος φανόν. Αἱ γυναικες δὲν ἦσαν λοιπὸν πολλὰ περιωριζόμεναι εἰς τὰς ἐπισκέψεις αὐτῶν, ἀφοῦ τοιούτοις νόμος ἐθεωρήθη ἀναγκαῖος, διὸ δρος αὐτοῦ διεπιτρέπων εἰς αὐτὰς νὰ συμπαραλαμβάνωσιν ἐνδύματα καὶ τροφὴν, ὑποδεικνύει: σαφῶς, διτι προέκειτο λόγος περὶ δοσιπορίας, ἢ τούλαχιστον περὶ ἀπουσίας τινὸς ἐκ τῆς πόλεως. Ο Ζάλευκος μάλιστα ἀναγκάσθη νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὰς συμπολίτιδας αὐτοῦ τοῦ νὰ ἔξεργωνται τῆς πόλεως πεζαῖς διὰ νυκτὸς. Ο δὲ Φύλαρχος ἀναφέρει νόμον τῶν Συρακουσίων, καθ' ὃν ἀπηγορεύετο εἰς τὰς γυναικας νὰ ἔξεργωνται μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ήλιου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ μαλιστα, ἀγει τῆς ἀδείας τῶν ἀρχόντων.

'Η κοινὴ γνώμη ἦτο καθ' ὅλα σύμφωνος μὲ τὰς νομοθετικὰς ταῦτας δικτάξεις. Η αὔλιος θύρα, λέγεται ἐν τινι τῶν τοῦ Μενάνδρου κωμῳδίων, θεωρεῖται ως τὸ πέρας τὸ ὄποιον γυνὴ ἐλευθέρα, τῆτος χρηστὴ, δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ. Πυθαγορὶς δέ τις γυνὴ, περὶ σωφροσύγης δηλοῦσα, συμβούλευε ὃς